

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/72/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113010371
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2113010371.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného D. W. pre trestný čin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., o odvolaní obhajcu Mgr. Michala Lysa za obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 28.02.2018, č. k. 5T/26/2013-850, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.09.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného D. W., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 28.02.2018, č. k. 5T/26/2013-850 rozhodol, že obžalovaní D. I. a D. W. sa uznávajú za vinných, že:

1. odsúdení I. C., C. R., (v pôvodnom konaní sp. zn. 4T/392/2003) a obžalovaní D. I. a D. W. po predchádzajúcej vzájomnej dohode, pod zámienkou, že idú na kávu za známym dňa 20. februára 2003 asi o 20.00hod, vyviezli C. Q. nar. XX.X.XXXX, ktorému predtým nasadili kuklu na hlavu za obec Trnava, do neobývaného domu poblíž cesty Trnava - Bučany, pri križovatke na vonkajší obchvat okolo Trnavy, tu ho bili, kopali, vyzliekli donaha pričom od neho žiadali okamžité vyplatenie 5 miliónov Sk (165969,59 Eur) v hotovosti, a opaľovaním zapaľovačom v oblasti genitálií ho prinútili k vyzradeniu kde má doma kreditné karty a PIN kódy, čo nakoniec poškodený aj urobil, po čom odsúdení C. a R. odišli, pomocou pravých kľúčov, ktoré poškodenému pri bití odcudzili vnikli do jeho domu v U. na ul. Y. č. X, kde býva aj jeho otec C. Q. nar. X.X.XXXX, dom prehľadali, našli kreditnú kartu od účtu vedenom vo D. U. a k nej PIN kód, po čom z účtu cez bankomat na čerpacej stanici OMV v Trnave na ul. Hlbokej vybrali sumu vo výške 3.000,- Sk (99,58 Eur), čím poškodenému spôsobili škodu vo výške najmenej 3.000,-Sk (99,58 Eur). Pri útoku utrpel C. Q. zranenia, trieštivú zlomeninu tela pravej ramennej kosti, zlomeninu dislokovaných článkov III. a IV. prsta ľavej ruky, pomliaždenie steny hrudníka, oboch kolien, hlavy a tváre s krvnou podliatinou v oblasti ľavého oka s dobou liečenia ktorá doposiaľ trvá,

2. následne sa vrátili späť, kde od C. Q. opakovane požadovali peniaze, ktorý im zo strachu a obavy o svoj život prezradil miesto v dome kde ich má ukryté, následne odsúdení C., R. a obžalovaný I. odišli do domu kde býva poškodený na ul. Y. č.X v U., obžalovaný I. zostal strážiť poblíž domu za ten čas odsúdený C. a odsúdený R. vnikli opäť pomocou pravých kľúčov do domu odcudzili hotovosť vo výške 30.000,-Sk (995,85 Eur) a mobilný telefón zn. Erikson v hodnote najmenej 300,-Sk (9,96 Eur), masívny prsteň zo žltého kovu v hodnote najmenej 5.300,-Sk (§175,93 Eur), mobilný telefón zn. Sony v hodnote najmenej 1.928,-Sk (64,00 Eur) a dioptrické okuliare v hodnote najmenej 3.000,- Sk (99,58 Eur), po čom odsúdení I. C., C. R., obžalovaní D. I. a D. W. vrátili poškodeného C. Q. späť do jeho domu na ul. Y. č. X v U. kde poškodeného a jeho otca zostal strážiť obžalovaný D. W., poškodený C. Q. v čase okolo 13.00 hod. dňa 21.2.2003 využil nepozornosť obžalovaného a pomocou náhodných neznámych osôb zavolať hliadku polície, ktorá následne obžalovaného zadržala na mieste činu.

Teda v bode 1) rozsudku spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, trestný čin spáchali zo zbraňou a spôsobili takým činom ťažkú ujmu na zdraví, a obžalovaný D. I.

znovu spáchal obzvlášť závažný úmyselný trestný čin, hoci už bol pre taký obzvlášť závažný úmyselný čin potrestaný a v bode 2) rozsudku spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, taký čin spáchali so zbraňou a spôsobili takým činom ťažkú ujmu na zdraví, a obžalovaný D. I. znovu spáchal obzvlášť závažný úmyselný trestný čin, hoci už bol pre taký obzvlášť závažný úmyselný čin potrestaný a obžalovaný D. I. spoločným konaním neoprávnene vnikol do domu iného a prekonal prekážku, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu a trestný čin spáchal najmenej s dvoma osobami, čím spáchali obžalovaný D. I. a D. W. v bode 1) rozsudku trestný čin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods.2 písmeno b), c) Tr. zákona č. 140/1961 (úč. do 31.8.2003) v bode 2) rozsudku trestný čin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods.2 písmeno b), c) Tr. zákona č. 140/1961 (úč. do 31.8.2003) a obžalovaný D. I. trestný čin porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods.2 k § 238 ods.1, ods.2, ods.3 Tr. zákona č. 140/1961 (úč. do 31.8.2003).

Za to sa odsudzuje obžalovaný D. I. Podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona č.140/1961 (úč. do 31.8.2003) na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov a 11 (jedenásť) mesiacov nepodmienečne. Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 (úč. do 31.8.2003) sa pre výkon uloženého trestu zaraďujú do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny. A obžalovaný D. W. Podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Trestného zákona č.140/1961 (úč. do 31.8.2003) na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov a 11 (jedenásť) mesiacov nepodmienečne. Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 (úč. do 31.8.2003) sa pre výkon uloženého trestu zaraďujú do II.(druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal obhajca obžalovaného D. W. v zákonnej lehote odvolanie. Vo svojom odvolaní namieta, že súd mal trestné stíhanie zastaviť, vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci sa skutok stal pred 15 rokmi a vec nebola doteraz právoplatne skončená v primeranej lehote, čo má za následok porušenie ústavného práva ako aj jeho práva zaručeného medzinárodnou zmluvou. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu č. k. 3 Tost/13/2008 zo dňa 29.10.2008, v ktorom Najvyšší súd vyslovil názor, že uplynutie konkrétnej doby od vznesenia obvinenia z hľadiska práva na spravodlivý proces je extrémom, ktorý odôvodňuje zastavenie trestného stíhania podľa § 11 ods. 1 písm. h) Tr. poriadku per analogiam. Súčasne v odvolaní namieta, že vina obžalovaného nebola dokázaná. ani v jednom zo skutkov uvedených v obžalobe. Podľa názoru obhajcu nebolo u obžalovaného dokázané zavinenie vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu, a keďže žalovaný skutok je úmyselným trestným činom, nemôže byť zaň obžalovaný trestne zodpovedný. Súčasne poukazuje na to, že obžalovaný bol v cudzom štáte, keď nerozumel jazyku ostatných obžalovaných.

Prokurátor a obžalovaný D. I. sa práva podať odvolanie vzdal.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

- 1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.
- 3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že
 - a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
 - b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
 - c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol o obžalobe zo dňa 17.12.2003 podanej na obžalovaného pre spáchanie trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., a to na tom skutkovom základe, ktorý je uvedený aj vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Pri ustálení skutkového stavu vychádzal okresný súd z výpovede obžalovaných, poškodeného C. Q., poškodeného C. Q., svedka I. T., zo zápisnice svedka N. C. a Z. Y., zo znaleckého posudku MUDr. Vladimíra Popelku a znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, z odboru biológia, súdna chémia, trasológia a pyrotechnika.

Okresný súd na základe takto vykonaného dokazovania, vyhodnotením dôkazov tak vcelku, ako aj jednotlivo dospel k jednoznačnému záveru, že skutky v bode 1), 2) rozsudku sa stali tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a tieto spáchali okrem odsúdených I. C. a C. R. (v pôvodnom konaní sp. zn. 4T/392/2003) aj obžalovaní D. I. a D. W. v bode 1) a 2) rozsudku.

Preskúmaním napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch, dospel odvolací súd k zisteniu, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom na rozhodnutie o obžalobe a výsledky vykonaného dokazovania správnym a zákonným spôsobom aj vyhodnotil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrozumiteľne vyplýva, ktoré dôkazy vykonal, ktoré skutočnosti z týchto dôkazov mal za preukázané a k akým záverom dospel. Skutkové zistenia a závery, ku ktorým dospel okresný súd pri rozhodovaní o vine a trestu a spôsobe jeho výkonu považuje odvolací súd vo všetkých jeho častiach za správne.

Vo vzťahu k námietke obhajcu obžalovaného týkajúcu sa zastavenia trestného stíhania pre neprimeranosť dĺžky konania, krajský súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 5 To/14/2009, v ktorom NS SR dospel k záveru, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa §40 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 (§ 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom s obmedzením uvedeným v ustanovení § 40 ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (§ 39 ods. 3 Tr. zák.).

V tejto súvislosti obhajca obžalovaného súčasne argumentoval čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“), avšak krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že namietaný čl. 6 ods.1 Dohovoru vôbec nestanovuje žiadnu výslovnú sankciu, ktorou by stíhal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré je v tomto článku zakotvené a pod ktorým je uvedený celý rad čiastkových práv a slobôd, ktorého súčasťou je i právo na rozhodnutie v primeranej lehote.

Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre ESLP, akými sú zložitnosť prípadu, chovanie sťažovateľa a chovanie štátnych orgánov, poprípade čo je pre sťažovateľa v stávke. ESLP v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval "všeobecne záväznú" dobu, ktorú by bolo možné za primeranú lehotu považovať.

Nápravu porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania Súd z čl.6 Dohovoru v žiadnom prípade zo svojich rozhodnutí nevyvodil. Naopak judikatúra ESLP je v

tomto ohľade jednoznačná v tom smere, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obeť v zmysle článku 36 Dohovoru za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že šlo o porušenie Dohovoru a uskutočnia nápravu.

V tomto smere taktiež NS SR vo svojom rozhodnutí konštatuje, že okolnosti prípadu alebo pomery páchatelia môžu odôvodniť aplikáciu § 40 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 len za predpokladu, že použité zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatelia neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Všetky tri podmienky sú ustanovené kumulatívne, a preto musia byť splnené zároveň. Ustálená súdna prax slovenských súdov v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. zohľadňovala predovšetkým, ak nie výlučne, tie okolnosti prípadu, ktoré súviseli so skutkom ako takým a s jeho právnym posúdením, teda okolnosti, za ktorých bol spáchaný čin v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák., resp. rodinné a osobné pomery páchatelia, ktoré existujú v čase rozhodovania o treste.

Vôbec alebo len ojedinele niektoré súdy pri ukladaní trestu zohľadňujú neprimeranú dĺžku konania v rámci posúdenia otázky, či uvedená skutočnosť je takou okolnosťou, ktorá odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby s použitím ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené, neprimeranosť dĺžky trestného konania preto nie je dôvodom pre zastavenie trestného stíhania, tak ako na to poukazoval obhajca obžalovaného v odvolaní, ale na použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Okolnosťami prípadu, ktoré odôvodňujú u obžalovaného mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby je dĺžka času, ktorý uplynul od začatia trestného stíhania do právoplatného skončenia trestného stíhania (15 rokov).

Na základe vyššie uvedeného, okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., kde vzal do úvahy dobu, ktorá uplynula od spáchania skutkov a súčasne aj skutočnosť, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne ani priestupkovo trestaný. Výška trestu, tak ako ju uložil okresný súd, je zákonná, dostačujúcim spôsobom odôvodnená a primeraná dĺžke trestného konania.

Podstatou odvolacích námietok obhajcu obžalovaného bola aj skutočnosť, že obžalovanému nebola dokázaná vina ani v jednom zo skutkov uvedených v obžalobe. Vo vzťahu k tejto námietke, krajský súd uvádza, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom uviedol skutočnosti, ktoré pri tomto rozhodnutí bral do úvahy a aj spôsob, akým tieto skutočnosti vyhodnotil. Túto argumentáciu okresného súdu, si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a preto na ňu na tomto mieste odkazuje, bez potreby jej opakovania.

Odvolací súd z vyššie zistených skutočností dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku o vine a treste vecne správne a zákonné, keď okresný súd zistil skutkový stav tak, že o tomto nie sú dôvodné pochybnosti a postačuje na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Skutkové zistenia potom správny spôsobom aj právne posúdil.

Keďže iné odvolacie dôvody obžalovaný neuplatnil a odvolací súd nenašiel iné chyby, ktorej by bol povinný preskúmať z úradnej povinnosti v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1, druhá veta Trestného poriadku, odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.